

Eli kerran neito Hilpi, hiuksensa kuin kultakilpi. Sorja ol' hän lailla liljan, naiseks' varttunut jo hiljan. Sievin kylän neitosista Hilpi oli kaunehista. Kellä muulla siellä, kellä sydän ois ollut yhtä hellä? Oli orpo syntyessään Hilpi-rukka löytyessään. Hänet metsän siimeksistä matkamies löys' syrjäteiltä. Lie kuka tytön hyljännyt? Kai silloin oli peljännyt outoakin kauneutta, vauvan katseen viisautta. Kuin koivumetsän haltioilla ol' piirteet, tavat lapsosella, jotka, kun Hilpi vielä varttui, vuosi vuodelta vain karttui. Jos lien' hän lapsi haltioiden, miksi hyljätty on moinen iloinen kultatukka soma, joll' oli kohta koti oma? Kasvot niin kuin enkeleillä hän puoleen katsoi leikkimiellä. Sinisilmäin lähteet syvät tunsu pahat sekä hyvät. Hilpin laulu kylässä raikui, kauas taivaanrantaan kaikui. Oi, kuink' soman heleästi alkoi hän laulun keveästi! Hilpin jalat paljaat sorjat, jäsenensä nuoret, norjat tunsu metsän joka tien, jotka vaaroihin myös vie. Viaton niin luonnonlapsi läksi metsään, kultahapsi kerran koilla keväätaamun kirkkaankalvakan kuin haamun. Ol' Hilpi metsän kutsun kuullut, ensin tuulen lauluks' luullut, mutt' puhui ääni haltioiden: "Tule luoksemm' tyttönen! Lapsi sinä olet meidän kadonnut, et koskaan heidän, jotka sinut pelastivat, kodissansa kasvattivat!" Vastas Hilpi: "Mutta miksi? Kasvoin täällä ja rakkahiksi mulle on tullut ystäväni sekä kasvattajani!" Ol' Hilpin äiti surullinen. Hän huusi melkein vaikeroiden: "Mun tyttäreni olet sa, haltialapsi eloisa! Sun ääntäs' sekä olemusta kaipaam, sekä luottamusta siihen, mitä kerron kohta surullista, tavatonta!" Astui esiin metsän impi, jop' tytärtänsä kaunihimpi. Hän Hilpin syliin hellään sulki, toi julman totuuden jo julki: "Kosk' sussa metsän veri virtaa, hiukses' on kuin kultapirtaa, et voi naiseks' tultuasi jäädä tänne varttuasi. Sun verenperintösi määrää, että ompi täysin väärää elo kylässä vanhaks' asti, sillä sulle kuolemaksi se koituu mailla ihmisten. Sun kehos' jatkaa tietäen, ett' sielusi metsän kotiin halaa, sinne naisena taas palaa. Mutt' jos sielun, ruumiin jaat, sa kuolet, jätät nämä maat. On kohtalosi luoksemm' tulla, Hilpi-rakkain, eikä kuolla!" Menetyksen syvää tuskaa tuns' Hilpi nyt niin katkeraa, ett' hän itki kyynelensä pois päin vielä lähtiessä. Hyvästel' hän tutut maat, kotikonnut, pirttihaat. Kiils' kyynelhelmet mullassa, auringonnousun kullassa. Niin lähti Hilpi-neito haltialapsi kaunis, hento. On hänest' enää muistona kyynelhelmet aarteina kylän ihmislapsosen, jok' löysi helmen jokaisen. On Hilpi kylästänsä poissa, mutt' ikinä ei tullut toista, jot' enemmän ois' kaivattu, itketty ja surettu. Jäi muisto harras sydämiin, kaipaajain mieliin hiljaisiin.